

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 178/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	W. O.	Czyn opisany w punkcie III aktu oskarżenia polegający na tym, że w dniu 26.02.2020 r. około godziny 18.30 w H., na ul. (...), dokonał wybicia tylnej prawej szyby oznakowanego radiowozu marki S. (...) o nr rej. (...) poprzez świadome	

		uderzenie głową, powodując straty o wartości 1.161,49 zł na szkodę Komendy Wojewódzkiej Policji w B., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia powyżej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 15.09.2004 r. sygn. II K 289/04 i wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim Zamiejscowego VII Wydziału Karnego w Hajnówce z dnia 17.03.2015 r. sygn. VII K 166/14	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
fakt, że doszło do zbitcia szyby	świadek R. H.	193	
świadek D. T.	193v		
świadek J. S.	192v		
protokół oględzin rzeczy wraz z materiałem poglądowym	9-13		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	

1.2.1.	W. O.	czyn zarzucony w punkcie III a/o	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
fakt świadomego uderzenia głową, w wyniku czego doszło do wybicia szyby w radiowozie	świadek R. H.	193	
świadek D. T.	193v		
oskarżony W. O.	47-48, 58-59, 141-142, 146-147		
protokół oględzin rzeczy wraz z materiałem pogładowym	9-13		
istnienie po stronie oskarżonego zamiaru - bezpośredniego bądź ewentualnego - wybicia szyby w radiowozie	świadek D. T.		
świadek R. H.			
oskarżony W. O.			
protokół oględzin rzeczy wraz z materiałem pogładowym			
1.Ocena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			

Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	świadek J. S.	<p>Za wiarygodne uznane zostały zeznania złożone na rozprawie. Świadek stwierdził wówczas, że do zbitcia szyby w radiowozie doszło na skutek zachwiania się oskarżonego i uderzenia głową w radiowóz. Nie było to w jego ocenie spowodowane celowym, świadomym i zamierzonym działaniem. Oskarżony z uwagi na stan upojenia alkoholowego zachwiał się i w trakcie siadania uderzył głową w szybę. Zdaniem świadka było to zdarzenie przypadkowe, które określił nawet jako nieszczęśliwy wypadek.</p> <p>Dowód wiarygodny, fakt zbitcia szyby był bezsporny, znajdował potwierdzenie w protokole oględzin radiowozu, jak również w zeznaniach pozostałych świadków.</p>	
świadek R. H.	<p>Za wiarygodne uznane zostały zeznania złożone na rozprawie. Świadek stwierdził, że "do stłuczenia szyby doszło w momencie, gdy oskarżony próbował się wyrwać, oswobodzić, tak jakby chciał uciec." W pewnym momencie pochylił się do przodu, wykonał ruch tułowiem na około 30 cm do przodu, i w tym momencie uderzył głową</p>		

	<p>w kant szyby. Wykonany ruch był zdaniem świadka nakierowany na uwolnienie się. Jednocześnie wykluczył, aby był on spowodowany potknięciem się.</p> <p>Dowód wiarygodny, fakt zbitcia szyby był bezsporny, znajdował potwierdzenie w protokole oględzin radiowozu, jak również w zeznaniach pozostałych świadków.</p>	
protokół oględzin rzeczy wraz z materiałem poglądowym	dowód o charakterze obiektywnym	
	<p>Zeznania świadka D. T. zostały uznane za wiarygodne w części, w jakiej zostały złożone na rozprawie. Zeznał, że podczas doprowadzania do radiowozu oskarżony zaczął się zachowywać agresywnie, próbował się wyszarpywać i doprowadzić do oswobodzenia. W pewnym momencie "niefortunnie się potknął, czy zahaczył nogą i uderzył w krawędź radiowozu, a ściślej wnęki drzwiowej, co skutkowało stłuczeniem szyby." Dalej świadek potwierdził, że wykonywane przez oskarżonego w pobliżu ruchy miały na celu uwolnienie się i ucieczkę, a "uderzenie głową w radiowóz było zachowaniem przypadkowym, niekontrolowanym,</p>	

	<p>wynikłym na skutek potknięcia się".</p> <p>Dowód wiarygodny, fakt zbitcia szyby był bezsporny, znajdował potwierdzenie w protokole oględzin radiowozu, jak również w zeznaniach pozostałych świadków.</p>		
	<p><i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>		
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2.1	świadek J. S.	<p>Za niewiarygodne zostały uznane zeznania świadka składane w postępowaniu przygotowawczym w części, w jakiej twierdził, że nie był w stanie określić mechanizmu uszkodzenia szyby w radiowozie, a ściślej, czy oskarżony zrobił to celowo, czy nie. Zeznania w tym zakresie były daleko mniej precyzyjne niż w postępowaniu przygotowawczym i to pomimo znacznego upływu czasu. Dopytywany o rozbieżność, świadek nie był w stanie jej przekonująco wyjaśnić. Poprzestał na potwierdzeniu wcześniejszych zeznań z rozprawy, a mianowicie, że</p>	

		do stłuczenia szyby doszło przypadkowo, kiedy oskarżony próbował się wyszarpnąć.
świadek D. T.	Za niewiarygodne zostały uznane zeznania świadka składane w postępowaniu przygotowawczym w części, w jakiej twierdził, że oskarżony celowo uderzył w szybę, a nawet, że wyraźnie w nią celował. Zeznania w tym zakresie pozostawały w oczywistej sprzeczności z relacją przedstawioną na rozprawie, gdzie przedstawił zupełnie inny mechanizm zbitcia szyby. Rozbieżność tłumaczył wpływem czasu, niemniej jednak nie potwierdził wersji o celowym i umyślnym uszkodzeniu szyby. Podtrzymał w tej mierze zeznania złożone na rozprawie.	
świadek R. H.	Za niewiarygodne zostały uznane zeznania świadka składane w postępowaniu przygotowawczym w części, w jakiej twierdził, że oskarżony umyślnie uderzył w szybę, a jego ruch był zamierzony. Zeznania w tym zakresie pozostawały w oczywistej sprzeczności z relacją przedstawioną na rozprawie, gdzie przedstawił zupełnie inny mechanizm zbitcia szyby.	
	Zeznania w/w świadków, wskazujące na celowe i zamierzone zbitcie szyby,	

pozostawały także w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Z protokołu oględzin radiowozu oraz materiału pogładowego, a także z zeznań R. H. i D. T., wynikało, że oskarżony uderzył głową w krawędź szyby, będącą jednocześnie krawędzią wnęki drzwiowej (zdjęcie k. 13). Do zbitcia szyby doszło zatem nie na skutek bezpośredniego uderzenia w jej powierzchnię, lecz na skutek bocznych naprężeń wynikających z siły uderzenia. Nie ulega wątpliwości, że gdyby zamiarem oskarżonego było samo zbitcie szyby, do jego realizacji dobrałby środek o wiele mniej bolesny i dolegliwy dla samego siebie, niż uderzenie w krawędź wnęki drzwiowej (element masywny, konstrukcyjny karoserii, wykonany ze stali). W tym celu uderzyłby po prostu w miejsce narażone na największe naprężenia i wymagające użycia znacznie mniejszej siły, a więc w środek szyby.

**1.PODSTAWA
PRAWNA WYROKU**

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Oskarżony

#

3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia

	postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie	2	W. O.
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			

Stosownie do art. 115 § 1 kk, czynem zabronionym jest zachowanie o znamionach przedmiotowych i podmiotowych określonych w ustawie karnej.

Znamiona przedmiotowe to - składające się na dany czyn zabroniony - opisane w ustawie karnej, dostrzegalne na zewnątrz, elementy zachowania sprawcy, dotyczące czasu, miejsca, środków, sposobu działania lub zaniechania sprawcy, a w niektórych przypadkach także skutków czynu zabronionego. Strona przedmiotowa przestępstwa z art. 288 § 1 kk polega na zniszczeniu, uszkodzeniu lub uczynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy. W niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że oskarżony spowodował uszkodzenie drzwi przesuwnych polegające na stłuczeniu szyby.

Znamiona podmiotowe, czy też strona podmiotowa czynu zabronionego, odnosi się do tego, czy sprawca działał umyślnie czy też nieumyślnie, jaki był jego zamiar, motyw, cel i pobudki działania lub zaniechania. Stosownie do art. 9 § 1 kk, czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar

jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi. Paragraf 2 tego przepisu przewiduje, że czyn zabroniony popełniony jest nieumyślnie, jeżeli sprawca nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć.

Strona podmiotowa czynu z art. 288 § 1 kk zakłada świadome i umyślne działanie sprawcy skierowane przeciwko cudzej rzeczy. Przestępstwo to można popełnić w obu postaciach zamiaru, a zatem musi on obejmować swoją świadomością co najmniej możliwość zniszczenia lub uszkodzenia mienia i się na to godzić.

Ustalenie zamiaru (lub jego braku) jest ustaleniem faktycznym dokonywanym na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Zamiar, motyw działania, choć istnieje tylko w świadomości sprawcy, jest faktem psychologicznym, podlega więc dowodzeniu na tych samych zasadach, co inne fakty istotne z punktu widzenia

strony przedmiotowej czynu, przy zastosowaniu odpowiednich zasad dowodzenia, wnioskowania oraz oceny dowodów (por. orz. SN z dnia 22.12.2006 r., sygn. II KK 92/06). Rekonstrukcja procesu motywacyjnego zachodzącego w psychice konkretnego sprawcy określonego czynu powinna opierać się przede wszystkim na analizie jego osobowości, a więc cech charakteru, usposobienia, poziomu umysłowego, reakcji emocjonalnych, stosunku do otoczenia i zachowania się w różnych sytuacjach życiowych. Dopiero suma tych danych osobopoznawczych w zestawieniu z wszystkimi okolicznościami popełnionego czynu daje podstawę do prawidłowej jego oceny od strony podmiotowej (por. orz. SN z dnia 13.08.1974 r., sygn. IV KR 177/74). Istotnym dowodem mającym na celu ustalenie strony podmiotowej czynu zabronionego, są wyjaśnienia obwinionego, albowiem zamiar i motyw działania to czynniki istniejące w jego umyśle i w zasadzie niedostępne dla otoczenia. Wyjaśnienia te muszą być przy tym ocenione z zachowaniem niezbędnego krytycyzmu na tle całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Oskarżony W. O. nie kwestionował, że mogło faktycznie dojść do zbitcia szyby, zaprzeczał jednak, aby zrobił to celowo. Przyznał, że z uwagi na stan nietrzeźwości mógł na nią np. upaść.

Wyjaśnienia oskarżonego były spójne z zeznaniami świadków - funkcjonariuszy policji. Żaden z nich nie potwierdził na rozprawie celowego i zamierzonego działania oskarżonego na wybitcie szyby. Jedna z wersji wskazywała na przypadkowe uderzenie głową w krawędź wnęki drzwiowej podczas próby wyszarpywania się i oswobodzenia, wedle drugiej natomiast, uderzenie było skutkiem wcześniejszego potknięcia się.

Niezależnie którą wersję przyjąć, żadna nie pozwala stwierdzić po stronie oskarżonego umyślności, czy to pod postacią zamiaru bezpośredniego, czy to zamiaru ewentualnego. O ile do zbitcia szyby doszło podczas wyszarpywania się, zamiar sprawcy w żadnym momencie nie był skierowany na radiowóz, a uderzenie głową miało charakter całkowicie przypadkowy (niezamierzony). O ile zaś do uderzenia doszło na skutek potknięcia, w ogóle nie możemy tu mówić o "czynie" w

<p>rozumieniu art. 1 § 1 kk. Zachowanie człowieka, nazywane w prawie karnym czynem, musi być wyrazem aktywności jego woli, chociażby treść woli była ukształtowana patologicznie. Czyn powinien być psychicznie zdeterminowany, powinien być wytworem woli człowieka. Bezwolne uderzenie głową żadnego związku z procesami psychicznymi nie ma.</p>			
<p>1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>1.Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>1.inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym</p>			

do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
1.Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
1.Podpis		